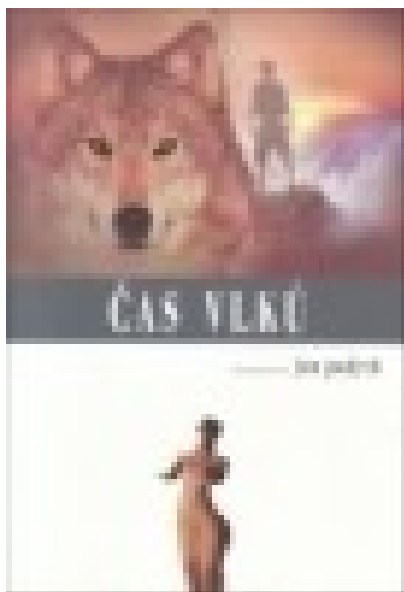

Tajemství žen a tajemství mužů v době kamenné

Čas vlků [výňatky] - (vydáno v roce 2007, nakl. BETA BOOKS Praha)
Strýce Čarš zastihl před domem jeho žen. Už z dálky mezi keři rozeznal jeho skoro býčí zátylek, dlouhý hustý vous, otulé tělo a k němu poněkud tenké nohy.

Vedle nehluboké jámy a obstojné hromady vrbového proutí seděl na stoličce ze svázaných prken a pevnýma rukama splétal nějakou košatinu, snad něco do domu nebo část košáru pro ovce. Možná také splétá úl pro včely, možná vrše na ryby... Strýce Thřiše vždycky znal tak tlustého, že připomínal jezevce před zimou. Choroby na něho sice sedají jako na jiné muže v jeho věku, avšak náladu může rozdávat a na synovce si svůj čas prozatím vždycky udělal. Nezdá se, že by mu zrovna něco bránilo.

Pozdravili se mávnutím. Čarš sedl na pohozené polínko ke hromadě nařezaných vrbových prutů.

Strýc Thřiš se usmál: "Už jsem slyšel. Dobře! Mám radost!"

"Strýci Thřiši! Musím se dozvědět, co znamená slovo dešichederuši!"

"Co? Dešichederuši?" poškrábal se tlustý muž volnou rukou po čele.

"A to řekl kdo? Ta holka, co jsi ji zachránil?"

"Abchelma ne!" potřásl Čarš hlavou. "Ale také se smála, když to řekla Prabába."

Strýc Thřiš neskryje rozpaky: "Ony se ti vysmály, namísto aby ti poděkovaly?"

"A jak se smály! U prasklého dubu! To kdybys viděl!"

Thřiš rozladěně odhodil rozpletenou košatinu na zem: "To dokážou jenom ženské! Je to tak! Jenom ženské! Nic jim není dobré, co udělá chlap!" Potom se pleskl dlaní do čela: "Ale nic se neboj, my na to přijdeme!"

Tělnatý muž se ztěžka postavil, oklepal prach z nohavic a haleny.

"Elrhimo! Dvakho!" zavřískl za sebe k domu s rozevřenými dvířky a poodhrnutými závěsy.

Ani to netrvalo a obě jeho ženy, o poznání mladší než on, už stály před domem. Ruce měly od barev, což ukazovalo na to, že zrovna vymalovávaly jizby svými dlaněmi a prsty.

První se na Čarše usmála Elrhima: "Vítej, hrdino!"

Dvakha se přidala: "Přišel jsi nás zachránit? Nevidíš, jak je Thřiš pořád tlustý? Srna tloustne jenom v zimě, ale on pořád!"

„Ztloustnul nám jako vůl!“ ušklíbala se Elrhima a po očku sledovala svého muže, co on na to. „A když tě k nám přivedli, to nám to ale přifrkal býček, co by do všeho trkal!“

Strýc Thřiš si posměšků svých žen nevšímal. Přišel až k nim a něco zašeptal. Namísto toho však, aby mu řekly, co od nich očekával, Elrhima vyprskla: "Ale tebe, Thřiši, se to určitě netýká!"

"Dešichederuši!" rozchechtala se i Dvakha. "Dešichederuši! Moc dobré! Ať všichni chrousti popukají!"

Obě ženy se až tak rozesmály, že to oba přítomné muže dopálilo. A když obě viděly, jak jsou oba nasupeni, rozehtaly se ještě víc a obě zmizely ve dveřích domu. Ještě za sebou zatáhly závěsy.

Strýc za nimi nervózně máchl rukou, jako by po nich zamýšlel něčím hodit. Zmohl se však na obvyklé: "Ženské! Znáš je!"

Mínil, že za nimi ještě něco nelichotivého zavolá. Namísto toho mu utkvěl zrak na malém děvčátku, které si

u křoví nedaleko domu rozhazovalo žlutohnědé kamínky. Zavolal je k sobě. Holčička přicupitala. Strýc Thriš se chytrácky ohlédl po svém synovci, aby mu naznačil, jak na to půjde, a poklekl si k holčičce.

"Jak se jmenuješ, maličká?"

"Balurcha!" představila hrdě své jméno.

"Tak to určitě máš ráda kozí mlíčko," pohládl ji po hlavičce, "když se tak hezky jmenuješ!"

"Mám!" proneslo děvčátko stejně hrdě.

"Tak nám pověz, Kozí mlíčko, co znamená dešichederuši."

Devčátko napřed poslušně přikývlo a strýc Thriš vítězoslavně mrkl po Čaršovi, avšak holčička zkřivila pusinku k bázlivému pláči.

"No co je, maličká!" pohládl ji strýc znovu.

"To nesmím říct!" rozplakala se a utekla někam za dům.

Do strýce vjel opravdový vztek, že to na něm bylo znát jako málokdy.

"U černé břízy! Viděl jsi?" máchl rukou směrem, kam maličká odběhla, a zafuněl jako býk. "Už ty malé holky vědí, co to znamená, a my nic! Velké se vysmívají, ta malá zase brečí. Ale ať mě nedráždí! U vypelichané krávy! Nebo zase vyletí Klovač Chasrvniš a pak budou pištět a kvílet jako kuny, když to na ně přijde."

Čarš samozřejmě věděl, co to znamená. Tak jako ženy mají svá tajemství, tak i muži. A pták Klovač Chasrvniš je jedním z velkých tajemství. Naposledy vyletěl nedávno, po velkém jarním svátku.

Čarš také stál s ahrchušskými muži uprostřed noci pod starým májovým stromem a zíral směrem k vysokým palisádám. Muži si odbyli medvědí tanec, ještě následoval žabí tanec a už jenom čekali, až ženy ukončí svá tajemství a přijdou slavit společně s nimi. Nedočkali se, avšak co se dělo uvnitř, neviděli. Uvnitř za vysokými hradbami plály ohně, až se jejich záře zvedala někam k nebi. Zněly odtamtud bubny, píšťaly, rohy, chřestítka, ozvučná dřeva i struny ze zvířecích šlach, natažené na tyčích. Do toho se rozléhaly výkřiky rozvášněných žen, jekot i hřmot praskajících a rozbíjených nádob a sošek. Trvalo to několik dní, ale jedna noc se ukázala jako obzvlášť úporná. Ženy se pak vracely domů jako vyměněné. V domě Čaršovy rodiny se také projevíly, jako ostatně i v jiných rodinách. Ještě den dva po slavnosti se jim pletly nohy, mluvily pomalu a jenom se na sebe chichotaly a pištěly jako šílené. Nejstarší z bratrů, Cherbiš, chtěl po ženách, aby mu vypraly zástěrku a nohavice, že už nějakou dobu chodí ve špinavých. Tehdy mu jedna z nich odsekla: - Sám jsi zaprasil, sám vyper! Co otravuješ, chlape! - Stejně se chovaly k Bešovi i Čaršovi. Podobně i ženy v jiných rodinách odmítaly, co jinak běžně dělávaly, a muži museli chodit špinaví a smrděli jako hadí pšouky. Vůbec nepomohly ani výprasky, a ne jen tak ledajaké. Ty potvory by se klidně nechaly umlátit a ke svým mužům se chovaly pořád stejně. A tehdy se Ahrchuští sousedé vydali za Kmetem Chantvišem, že je čas, aby vypustil ptáka Klovače Chasrvniše. Někteří vykřikovali, že jejich ženy namísto aby připravily chutná jídla, se raději scházejí a vymýšlejí kde co, ani bití nepomáhá. Kmet Chantviš všechny pozorně vyslechl a největší vztekouny sám okřikl: - Co tu vyřváváte! Pták Klovač Chasrvniš určitě vyletí. Ale vy zavřete huby! - Muži se uklidnili, protože si uvědomili, že nějakým křikem víc pokazí. Kdyby totiž některá z žen naslouchala někde od ohrad, možná by snadno přišla na to, jak to s tou strašlivou obludou, která drzým ženám rozpáře břicho a vyklove všechny vnitřnosti, vlastně je. Kmet Chantviš opravdu splnil slovo. Čarš to všechno viděl na vlastní oči a dokonce hlídal, aby se k tomu místu za mužský dům nepřiblížila žádná z žen, ba ani malá holčička, vždyť i taková by pak všechno mohla prozradit. Kmet Chantviš tehdy roztočil kus vyřezávaného dřeva na roztrápené šňůře, a jak popouštěl její délku a ten kruh se tak rozšiřoval, zvuk sílil, takže ho slyšely všechny ženy v Ahrchuši. Bály se. A jak! Ani ty jindy tolik strašné Achrely zrovna nevěděly hrůzou, kam se rychle ukrýt. Prabába Itšarva prý zalezla k soše Matky Athši, aby se ochránila před tím děsem. Všechny bez výjimky se tak hrozily toho netvora, že ani nepozorovaly, že žádná kráva ani telátko či kozička se vůbec nebály. Byly opravdu přesvědčeny, že nad Ahrchuši krouží strašný běs. Ženy se zalekly a najednou se opět s nimi dalo normálně vyjít. Začaly svým mužům vařit a prát jako předtím a už neodmlouvaly. Dobře si byly vědomy, že před strašným netvorem, o kterém hlavně muži odjakživa vyprávějí ty nejodpornější hrůzy u všech rodinných i klanových ohňů, je mohou zachránit jenom oni. Bez jejich záštity by je klidně všechny vyzobal jako maliny z košíku.

V sekci E-KNIHY jsme vydali novinku - šestidílný fantasy román pod souhrnným názvem „Prastará tajemství“. Dobrodružný a mysteriózní příběh byl zasazen do doby halštatské. Autor Jan Padych zde uplatnil některé historické události a kulturní reálie z této epochy.

Úvodní díl poskytujeme **ZDARMA** ke stažení ZDE:

<http://www.padychbooks.com/volne-ke-stazeni-knihy/prastara-tajemstvi-1.dil-syn-vyznamneho>

Ostatní díly lze koupit na našem eshopu ZDE:

<http://www.padychbooks.com/eshop>

Autor článku Padych, článek byl napsán 29.7.2012 9:58.

URL článku: <http://padychbooks.com/vynatky/tajemstvi-zen-a-tajemstvi-muzu-v-dobe-kammenne>.